

eller Lejeforhøjelsesforbud (Lov Nr. 228 af 18. Maj 1923 § 23, 2det Stykke), at der i Stedet for Bestemmelserne i foranstaaende § 16, 1ste og 2det Stykke, skal træde følgende Bestemmelser:

Den Leje, som var gældende den 1. November 1924, skal, for saa vidt den tidligere er godkendt af et Huslejenævn, anses som rimelig og kan saaledes ikke i Lejeperioden ændres af Boligretten. Dette er gældende saavel for bestaaende som for nye Lejemaal.

For saa vidt den den 1. November 1924 gældende Leje er fastsat ved frivillig Overenskomst mellem Ejer og Lejer uden at være godkendt af et Huslejenævn, forbliver den gældende for den Lejer, som har indgaaet Overenskomsten, saa længe Lejeren behor det lejede. Dog kan Boligretten, naar Lejen staar i Misforhold til Værdien af det lejede, nedsætte Lejen til et passende Beløb. Saadan Nedsættelse kan dog ikke ske for Tiden før Lovens Ikrafttræden, og Erstatning for saadan Lejeforhøjelse kan ikke gives. Sag om Nedsættelse af Lejen i Henhold til denne Bestemmelse kan ikke rejses, naar et Aar er gaaet efter Ikrafttrædelsen af Anordningen om Boligrettens Oprettelse. En ved frivillig Overenskomst uden Huslejenævns Godkendelse fastsat Leje er ikke bindende for Boligretten, naar denne ved nyt Lejemaals Indgaaelse i Henhold til § 13, 1ste Stykke, skal ansætte Lejen til et rimeligt Beløb.“

For Københavns Vedkommende er Forholdet jo det, at man betragter de gældende Kontrakter som fortsat gældende for en 3-aarig Periode.

Det bestemmes endvidere i Loven, at der kan oprettes fælles Boligret for flere Kommuner. Her tænkes navnlig paa Kommuner, der ligger saa tæt op ad hinanden, at det med Rimelighed kan siges, at de har fælles Interesser, saa det ikke er rimeligt, at hver har en særskilt Boligret.

Kapitel IV indeholder Overgangsbestemmelser angaaende Huslejeregulering, og i Kapitel V, §§ 38—42, er der udførligere Bestemmelser end i gældende Lov om, hvad der er Aager, naar Talen er om Udlejning af Lejligheder. Det vil navnlig af § 39 ses, at Lovforslaget nu indeholder Bestemmelser, der sikrer Lejeren mod at blive hensynsløst behandlet i det Tilfælde, at han drister sig til at sagsøge en Ejer, der har taget mere i Leje, end rimeligt er. Navnlig i Odense, hvor man har haft flere Sager om Huslejeaager, gives der Eksempler paa, at vel kan man ved Retten faa ved-

kommende Ejer dømt for at have taget alt for meget i Leje og faa Lejen nedsat, men det har ingen praktisk Betydning for den paagældende Lejer, idet Ejeren, som Forholdene er nu, er i Stand til at øve en saadan Indfyldelse paa Lejerens Forhold, at denne faktisk ikke kan udrage nogen Værdi af den Omstændighed, at han har faaet Rettens Medhold i, at han var blevet sat i en Husleje, der ikke svarede til, hvad ret og billigt var. Men hvad værre er, der gives Eksempler paa, at det ikke blot er den paagældende Lejer, der kommer til at undgælde for dette, men at ogsaa andre Lejere i det paagældende Hus har maattet lide, fordi der er foretaget Søgmaal mod Ejeren. Man har Eksempler paa, at samtlige Lejere i en Ejendom er blevet opsagt, uden at man kan paavise nogen anden Grund for Opsigelsen end den, at en af Lejerne uafhængig af de andre havde sagsøgt vedkommende Huslejer, fordi denne havde taget for stor Husleje. Det er der nu truffet Bestemmelser imod i de Paragraffer, som jeg nævnte.

Endvidere er der et Kapitel om Lejligheders Benyttelse, Nedrivning, Overgang til anden Brug, Sammenlægning, Ledighed, et Kapitel om Tilflytning, Flytning fra den ene Kommune til den anden og et Kapitel om Husvildeforsorg. I dette Kapitel gøres det nu til en Pligt for Kommunen at skaffe den Familieforsørger, der ikke under nogen Form ser sig i Stand til at skaffe sig Tag over Hovedet til en Pris, der staar i rimeligt Forhold til, hvad han kan betale, den nødvendige Bolig.

Endelig er der Bødebestemmelser. Der kan idømmes Bøder paa helt op til 20 000 Kr. Der er Bestemmelser om, at Lejere og Ejere er pligtige at skaffe Ministeriet det nødvendige statistiske Materiale til at bedømme hele Boligspørgsmaalet. Det har hidtil vist sig vanskeligt at komme til Bunds i baade det ene og det andet Boligforholdene vedrørende; derfor indføres der nu særlige Bestemmelser om dette Forhold. I Lovens § 56 bestemmes det, at Loven træder i Kraft den 1. April 1925.

Med disse forholdsviis faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Endvidere skal jeg tillade mig at fremsætte for det høje Ting Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 551 af 23. December 1922 om Laan til Boligforanstaltninger. Dette vil populært udtrykt sige, at jeg foreslaar at forlænge Loven